
ਭਾਗ 2:

ਦੇਹ ਧਾਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਖ਼ੁਦਾਈ

ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਪਣੀ ਬਣਾਈ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ,
ਯਿਸੂ ਇਲਾਹੀ ਸੀ ਭਾਵ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਖ਼ੁਦਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿੱਤਾ ਦੀ ਬੁੱਧ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਭੌਤਿਕ ਤੱਤਾਂ ਨਾਲ ਬਣੀ ਸਾਡੀ ਇਸ ਅਜਬ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਇਸ ਵੱਡੀ ਦਸਤਕਾਰੀ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਇਹ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਅਣਗਿਣਤ ਅਕਾਸ਼ ਗੰਗਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਮੰਡਲ ਦੇ ਕਈ ਗ੍ਰਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿਹਨੂੰ ਧਰਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਜਿਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਸਰੂਪ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇੱਕੋ-ਇਕ ਢੁਕਵਾਂ ਥਾਂ ਹੈ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਖ਼ੁਦਾ/ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਬੰਧ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਹੱਦ ਲਈ ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਨਾ ਲਿਖੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਤਮਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬਨਾਉਣ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮ ਸਨ। ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਨਾਕਾਮੀ ਨਾਲ ਖ਼ੁਦਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਫ਼ਾਸਲਾ ਵਧ ਗਿਆ।

ਖ਼ੁਦਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਦਾ ਫ਼ਾਸਲਾ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮਿਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਭਾਅ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦਾਗੀ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਦੇ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਤਿੰਨ ਢੰਗ ਵਰਤਣੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਸੀ, ਉਹ ਖ਼ੁਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਕੌਮ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਪਏ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਪੁਲ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਦੂਜਾ, ਉਹਦੇ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਸਾਧਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਜਿਸ

ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪੁਲ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਤੀਜਾ, ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਉਹਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਰੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ‘ਨਿੱਜੀ’ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣਾ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਲਾ ਫਰਕ ਘਟ ਗਿਆ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2: 12, 13; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1: 19-22)। ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦਰਮਿਆਨ ਰਿਹਾ (ਯੂਹੰਨਾ 1: 14)। ਆਓ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਯਿਸੂ, ਭਾਵ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੋਏ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ।